

Udskriftsdato: 13. december 2025

KEN nr 9419 af 15/12/1994 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse P-22-94 om personligt tillæg - privat sygeforsikring - pension

Ministerium: Beskæftigelsesministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21355-93

Ankestyrelsens principafgørelse P-22-94 om personligt tillæg - privat sygeforsikring - pension

Resume:

Der kunne som udgangspunkt ikke ydes personligt tillæg til behandlingsudgifter, som fuldt ud dækkes efter anden lovgivning eller ved tilskud fra en privat sygeforsikring.

Der kunne imidlertid ikke gives afslag på personligt tillæg alene med henvisning til, at der blev ydet tilskud til behandlingen fra en privat sygeforsikring.

Der måtte foretages en konkret vurdering af pensionistens samlede indtægts- og formueforhold og udgifter, herunder udgiften til kontingent til den private sygeforsikring.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Love:

Lov om social pension - lovebekendtgørelse nr. 521 af 16. juni 1994 - § 17

Sagsfremstilling:

Et pensionistægtepar modtog ca. 8.900 kr. månedligt netto i folkepension. Parret fik udbetalt boligydelse med 2.077 kr. månedligt og havde desuden indtægter fra en privat pension. Ægteparret havde negativ formue.

Hustruen ansøgte kommunen om personligt tillæg til dækning af en udgift til fodbehandling på 190 kr. udført i maj 1993.

Ægteparret var forsikret gennem Sygesikringen Danmark og fik herfra udbetalt refusion for fodbehandlingen med et beløb på 57 kr.

Kommunen bevilgede personligt tillæg til behandlingen med 19 kr.

Kommunen oplyste, at der ifølge kommunens generelle retningslinier for personligt tillæg til fodbehandling kunne ydes støtte til pensionister, hvis formue ikke oversteg 25.000 kr., svarende til den personlige tillægsprocent. Tillægget kunne ydes en gang månedligt med max. 78 kr. ved behandling hos fodplejeren.

Kommunen havde med udgangspunkt i Socialstyrelsens vejledning af 29. oktober 1990 om social pension pkt. 186, hvor det anføres, at personlige tillæg kun ydes, når der ikke er mulighed for hjælp til det pågældende formål efter andre regler i lovgivningen, besluttet, at tilskud til samme formål som det ansøgte fra f.eks. Sygesikringen Danmark skulle modregnes i det personlige tillæg. Kommunen havde således trukket den modtagne refusion fra Sygesikringen Danmark fra det maksimale tillæg på 78 kr., før kommunen havde beregnet hustruens tillæg ud fra hendes tillægsprocent (92%).

Det sociale ankenævn tiltrådte kommunens afgørelse under henvisning til, at hustruen efter det oplyste om ægteparrets økonomiske forhold ikke kunne anses for så vanskeligt stillet økonomisk, at der fandtes grundlag for at tilsidesætte kommunens afgørelse om bevilling af tilskud til fodpleje.

I klagen blev det bl.a. anført, at medlemsskab af Sygesikringen Danmark ikke er lovbefalet, men frivilligt, og at medlemsindbetalingerne ikke er fradragsberettigede.

Sagen blev behandlet i principielt møde til afklaring af spørgsmålet om personligt tillæg til behandlingsudgifter i tilfælde, hvor der blev ydet tilskud til den ansøgte udgift fra en privat sygeforsikring.

Afgørelse:

Tildeling af personligt tillæg efter lov om social pension § 17 forudsatte, at pensionistens økonomiske behov ikke kunne afhjælpes gennem støtte efter anden lovgivning eller gennem private midler.

Der kunne derfor som udgangspunkt ikke ydes personligt tillæg til behandlingsudgifter, som fuldt ud blev dækket efter anden lovgivning eller ved tilskud fra en privat sygeforsikring.

Der kunne imidlertid ikke gives afslag på personligt tillæg til behandlingsudgifter alene med henvisning til, at der blev ydet tilskud til udgiften fra en privat sygeforsikring.

Der måtte således i hvert tilfælde foretages en konkret vurdering af pensionistens samlede økonomiske forhold. I denne vurdering måtte indgå såvel pensionistens indtægts- og formueforhold som de faste udgifter, herunder udgifter til kontingent til den private sygeforsikring.

I betragtning af ægteparrets samlede økonomiske forhold sammenholdt med oplysningerne om den andel af udgiften til fodpleje, som hustruen selv skulle afholde, fandt Ankestyrelsen ikke, at der kunne ydes personligt tillæg til en større andel af hustruens udgift til fodpleje end det af kommunen ydede tillæg på 19 kr.

Ankestyrelsen tiltrådte således ankenævnets afgørelse.